

ПРИТЧА «ОБРАЗИ І РАДОЩІ»

Якось, двоє друзів багато днів йшли в пустелі.

Одного разу вони посперечалися, і один з них зопалу дав ляпаса іншому. Його друг, відчув біль, але нічого не сказав.

Мовчки, він написав на піску: "Сьогодні мій найкращий друг дав мені ляпаса".

Друзі продовжували йти, і через багато днів знайшли оазу з озером, в якому вони вирішили скупатися. Той, який отримав ляпас, ледь не потонув і друг його врятував.

Коли він прийшов до тями, то викарбував камені: "Сьогодні мій найкращий друг врятував мені життя".

Перший запитав його:

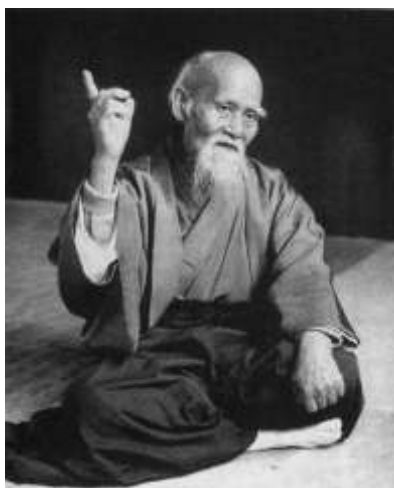
- Коли я тебе образив, ти написав на піску, а тепер ти пишеш на камені. Чому?

І друг відповів:

- Коли хто-небудь нас ображає, ми повинні написати це на піску, щоб вітри могли стерти це. Але коли хто-небудь робить щось хороше, ми повинні викарбувати це на камені, щоб ніякий вітер не зміг би стерти запис.

Навчися писати образи на піску і викарбовувати радощі на камені.

ПРИТЧА ПРО ЗЛІСТЬ

Учень запитав Учителя:

- Ти завжди в гарному настрої, ніколи не злишся. Допоможи і мені бути таким.

Учитель погодився і попросив учня принести картоплю і прозорий пакет.

- Якщо ти на кого-небудь розсердився і затаїв образу, - сказав Учитель, - то візьми картоплину. З одного її боку напиши своє ім'я, з іншого ім'я людини, з яким стався конфлікт, і поклади цю картоплю в пакет.

- І це все? - Здивовано запитав учень.

- Ні, - відповів Учитель. Ти повинен завжди цей пакет носити з собою. І кожного разу, коли на кого-небудь образишся, додавати в нього ще картоплину. Учень погодився.

Пройшов якийсь час. Пакет учня поповнився ще кількома картоплинами і став досить важким. Його стало дуже незручно завжди носити його із собою. До того ж та картоплина, яку він поклав на самому початку, стала псуватися, покрилась слизьким гідким нальотом. Деякі картоплини проросли, деякі зацвіли і стали видавати різкий неприємний запах.

Учень прийшов до Учителя і сказав:

- Це вже неможливо носити з собою. По-перше пакет занадто важкий, а по-друге картопля зіпсувалась. Запропонуй що-небудь інше.

Але Учитель відповів:

- Те ж саме, відбувається і в тебе в душі. Коли ти на кого-небудь злишся, ображаєшся, то у тебе в душі з'являється важкий камінь. Просто ти це відразу не помічаєш. Потім каменів стає все більше. Вчинки перетворюються на звички, звички - на характер, який народжує смердючі пороки. І про цей вантаж неможливо забути, адже він занадто важкий, щоб носити його постійно з собою. Я дав тобі можливість спостерігати весь цей процес зі сторони. Кожен раз, коли ти вирішиш образитися або, навпаки, образити когось, подумай, чи потрібен тобі цей камінь.

ПРИТЧА ПРО ДВІ ПОЛОВИНКИ

Я тобі розповім філософську притчу про дві половинки сказав Учитель учню і підкинув на долоні яблуко, покрутив його, роздивляючись з різних сторін, і глибокодумно промовив:

- Люди вважають, що їх душі подібні яблукам.

- В якому сенсі? - зацікавився учень.

- Точніше половинкам яблука, - поправився Учитель. - Ось так приблизно. Він акуратно розрізав яблуко на дві частини і поклав на стіл.

- У людей є таке повір'я, ніби для кожної людини існує ідеальна пара. Начебо Бог, перш ніж послати душі в світ, розсікає їх навпіл, на чоловічу і жіночу половинки. Як яблуко. Ось і бродять ці половинки, шукають одна одну.

- І знаходять?

- Хм! - пирхнув Учитель. - Як ти собі це уявляєш? Яка ймовірність такої зустрічі? Знаєш, скільки у світі людей?

- Багато.

- Саме так. А крім того ... ну знайдуть вони один одного, ну і що далі? Думаєш, складуть ціле яблуко і заживуть у мирі та злагоді?

- А хіба не так? - здивувався учень.

- Ні, не так. Учитель взяв у руки по половинці яблука і підняв їх до свого обличчя.

- Ось дві свіженькі, апетитні душі з'являються в світі. А як світ поводить з людськими душами?

Учитель з хрускотом відкусив шматок від однієї половинки.

- Світ, - продовжував він з набитим ротом, - не статичний. І жорстокий. Він все пристосовує під себе. Тим чи іншим способом. Відрізає по шматочку, або відкушує, або зовсім перемелує в дитяче пюре.

Він відкусив і від іншої половинки і на деякий час замовк, пережовуючи. Учень втупився на два недогризка і нервово проковтнув.

- І ось, - урочисто проголосив Учитель, - вони зустрічаються! Трам-тарарам-пам-пам! - Він з'єднав надкушені половинки.

- І що, підходять вони одна до одної? Зовсім ні!

- Учитель, - обережно запитав учень. - А до чого ти мені це розповідаєш?

- Так. Ні до чого. Так, захотілося поговорити. А що?

- Ні, нічого ... Я подумав ...

- А подивися тепер сюди, - перебив Учитель і взяв ще кілька яблук. - Розрізаємо кожне навпіл, складаємо навмання дві половинки від різних яблук - і що бачимо?

- Вони не підходять, - кивнув учень. - Учитель, я хотів запитати ...

- Потім запитаєш, - відмахнувся Учитель. - Дивись далі. Склавши дві різні половинки разом, він куснув з одного і з іншого боку і продемонстрував результат.

-Ну, що бачимо? Тепер вони утворюють пару?

- Так, - учень задумливо кивнув. - Тепер вони відповідають одна одній ідеально.

- Тому що світ їх обкушував не поодиноці, а разом! Я ось думаю, люблять один одного люди, стають одним цілим: разом радіють життю і разом приймають удари долі, вчаться розуміти один одного з півслова, підтримувати один одного і підштовхувати до досягнення успіхів. А з часом успішні пари переймають один у одного звички, стають схожими за характерами і гармонійно доповнюють один одного ... Тобто другими половинками не народжуються, а стають. І це копітка праця.

ПРИТЧА «РІШЕННЯ ПРОБЛЕМ»

Професор взяв у руки склянку з водою, протяг її вперед і запитав у студентів:

- Як ви думаєте, скільки важить ця склянка?

В аудиторії жваво зашепотіли.

- Приблизно 200 грамів! Ні, грамів 300, мабуть! А, може, і всі 500! - стали лунати відповіді.

- Я дійсно не взнаю точно, поки не зважу склянку. Але зараз мені це не потрібно. Моє запитання таке: що станеться, якщо я буду так тримати склянку протягом декількох хвилин?

- Нічого!

- Справді, нічого страшного не станеться, - відповів професор. - А що буде, якщо я стану тримати цю склянку у витягнутій руці, наприклад, години дві?

- Ваша рука почне боліти.

- А якщо цілий день?

- Ваша рука оніміє. Можливо, навіть доведеться їхати в лікарню, - сказав один зі студентів.

- Як по-вашому, вага склянки зміниться від того, що я її цілий день буду тримати в руках?

- Ні! - розгублено відповіли студенти.

- А що потрібно зробити, щоб все це виправити?

- Просто поставити склянку на стіл! - весело сказав один студент.

- Точно! - радісно відповів професор. - Так і відбувається з усіма життєвими труднощами. Подумай про яку-небудь проблему кілька хвилин, і вона з'явиться поруч з тобою. Подумай про неї кілька годин, і вона почне тебе засмоктувати. Якщо будеш думати цілий день, вона тебе паралізує. Можна думати про проблему, але, як правило, це ні до чого не призводить. Її «вага» не зменшиться. Впоратися з проблемою дозволяє тільки дія. Виріши її або відклади в бік. Немає сенсу носити на душі важкі камені, які паралізують тебе.

ПРИТЧА «ХТО ТОБІ ЗАВАЖАЄ?»

Йшов лицар по пустелі. Довгим був його шлях. По дорозі він втратив коня, шолом і лати. Залишився тільки меч. Лицар був голодний, і його мучила спрага. Раптом вдалині він побачив озеро. Зібрав він всі свої сили і пішов до води.

Але біля самого озера сидів триголовий дракон. Лицар вихопив меч і з останніх сил почав битися з чудовиськом. Добу бився, другу бився. Дві голови дракона відрубав. На третю добу дракон впав без сил. Поруч впав втомлений лицар, бо вже не в силах був далі триматись на ногах з мечем в руках.

І тоді з останніх сил дракон запитав:

- Лицар, а ти чого хотів?
- Води попити.
- Ну так і пив би ...

ПРИТЧА «РИНКОВА ВАРТІСТЬ»

Одного разу до Майстра прийшов молодий чоловік і сказав:

- Я прийшов до тебе, бо відчуваю себе таким жалюгідним і нікчемним, так що мені не хочеться жити. Всі навколо твердять, що я невдаха, тухтій і ідіот. Прошу тебе, Майстер, допоможи мені!

Майстер, мигцем глянувши на юнака, квапливо відповів:

- Вибач, але я зараз дуже зайнятий і ніяк не можу тобі допомогти. Мені потрібно терміново владнати одну дуже важливу справу, - і, трохи подумавши, додав: - Але якщо ти погодишся допомогти мені в моїй справі, то я із задоволенням допоможу тобі в твоїй.

- З задоволенням, Майстер, - пробурмотів той, з гіркотою відзначивши, що його в черговий раз відсувають на другий план.

Майстер зняв зі свого лівого мізинця каблучку з гарним каменем.

- Візьми коня і їдь на ринкову площу! Мені потрібно терміново продати цю каблучку, щоб віддати борг. Ні в якому разі не погоджуйся на ціну нижче золотої монети!

Юнак взяв кільце і поскакав. Приїхавши на ринкову площу, він став пропонувати каблучку торговцям, і ті спочатку з цікавістю розглядали його товар. Але варто було їм почути про золоту монету, як вони зразу втрачали до каблучки будь-який інтерес. Одні відкрито сміялися йому в обличчя, інші просто відверталися, і лише один торговець люб'язно пояснив йому, що золота монета - це занадто висока ціна за таку каблучку і що за неї можуть дати хіба що мідну монету, в крайньому випадку - срібну.

Обійшовши весь ринок і запропонувавши каблучку добрій сотні людей, юнак знову осідлав коня і повернувся назад. Сильно пригнічений невдачею, він увійшов до Майстра.

- Майстер, я не зміг виконати твого доручення, - з сумом сказав він. - У кращому випадку я міг би виручити за каблучку пару срібних монет, але ніяк не золоту! Торговці твердять, що ця каблучка стільки не коштує.

- Так, непогано було б дізнатися справжню цінність каблучки! Ну а хто може зробити це краще, ніж ювелір? Їдь до ювеліра, та запитай у нього, скільки він запропонує за каблучку.

Юнак пішов до ювеліра. Той довго розглядав каблучку і нарешті сказав:

- Передай Майстру, що зараз я не можу дати йому більше 58 золотих монет. Але, якщо він дасть мені час, я куплю каблучку за 70, враховуючи терміновість угоди.

- 70 золотих монет?! - Юнак радісно засміявся, подякував ювеліра і щодуху помчав назад.

- Сідай сюди, - сказав Майстер, вислухавши жваву розповідь молодого людини. - І знай, синку, що ти і є ця сама каблучка. Дорогоцінна й неповторна! І оцінити тебе може тільки справжній експерт. Так навіщо ж ти ходиш по базару, очікуючи, що це зробить перший зустрічний?

ПРИТЧА «ВНУТРІШНІЙ СПОКІЙ»

Втомившись від галасливого і неспокійного міста, де все відволікало від медитації і самоспоглядання, людина вирішила знайти тихе, спокійне місце. Вона прийшла у ліс, де не було нікого, але не змогла зосередитися, тому що їй заважало стрекотіння коників. Вона заглибилась далі в ліс, але там дуже голосно співали птахи, відволікаючи її від контакту з внутрішнім «я». У пошуках тиші людина залізла у печеру - там було дуже тихо, але звуки крапель води її дратували.

Тоді вона побудувала собі маленький котедж зі звукоізоляцією, замкнула всі вікна і двері, але в повній тиші все голосніше і голосніше чулося «тік-так, тік-так ...». Тоді вона зірвала годинник з руки і розбила його об стіну. Сіла, заспокоїлась, глибоко зітхнула, задоволена, що ось зараз-то нарешті буде тихо, але ... «Тук-тук, тук-тук ...», - стукало її серце в грудях все голосніше і голосніше.

Мораль: всі проблеми, як і їх вирішення, знаходяться не десь зовні, а всередині нас самих. Немає сенсу шукати хороше там, де нас немає, є сенс вчитися знаходити хороше там, де ми є ...

<https://vk.com/dzyen>

<https://vk.com/club8166610>

<http://bormor.livejournal.com/403241.ht>